

SA FOZA

de Michele Podda

Unu paragone in craru, a sa manera nostra, òmines apillados a sa vida comente fozas. Non b'at tristura o dolu in custoa versos, sunt paràulas de sabiesa chi abàidant cun serenidade s'andare de su tempus e de sa sorte. Paràulas iscritas in unu bellu sardu antigu chi ispirant pro richesa e calidade. Modernu, limba de oe e de cras.

Thirioneddu a sa prima imbentada
fozighedda minuja apusti pagu
o ruca o craba chi li pighet fragu
in d-unu pater filio ch'est papada.

Creschende faghet lùghida e tostada
s'afòrtigat e nemos nde l'ispicat
si no est chi la mazan o si sicut
in logu sou addurat pitzigada.

Tando arribat su tempus de betzesa
perdet colore e incanit a grogu
deretu porporina e ruja a fogu
e castanzina perdet de lentesa.

In presse andat innigheddighende
si pinnicat e si faghet fracana
no l'abbarrat peruna parte sana
est apicada ma a filipende.

Cando li colat pupadedda 'e bentu
e la movet e tzàntzigat apenas
lassat su rambu e a ninnadas lenas
ruet a terra cun àteras chentu.

E gasi in cue frima istat corcada
si su entu no li zirat costadu
e supra, àtera foza chi at caladu,
li ponet una manta cuguzada.

Apusti pagu jai no est prus cudda
ca si faghet a mille e unu sale
e chene si sapire de su male
sorvet a prùghere e torrat a nudda.

Su cristianu est sa matessi cosa
dèbile naschit e si faghet forte
faghet a mannu imbetzat si at sorte
morit e sorvet intro 'e sa losa.